

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **J. T.**, proti žalovanému: nyní **Ministerstvo práce a sociálních věcí České republiky**, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2, dříve: Krajský úřad Zlínského kraje, odbor sociálních věcí, třída T. Bati 21, 761 90 Zlín, v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje, odbor sociálních věcí ze dne 20.6.2011, č.j.: KUZL 40028/2011, sp. zn. KUSP 40028/2011 SOC-DSP-Fi se z r u š u j e pro vady řízení a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 20.6.2011 č.j. KUZL 40028/2011, sp. zn. KUSP 40028/2011 SOC-DSP-Fi bylo odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Zlína, odboru sociálních věcí ze dne 10.5.2011 č.j. 23512/2011/ZLI zamítnuto a napadené rozhodnutí potvrzeno.

Rozhodnutím Magistrátu města Zlína, odbor sociálních věcí ze dne 10.5.2011 (dále jen „správní orgán I. stupně“) bylo rozhodnuto o odejmutí žalobci dávky – příspěvek na živobytí – ode dne 1.1.2011.

Včas podanou žalobou brojil žalobce proti rozhodnutí žalovaného s námitkou, že odvolací orgán se nezabýval jeho složitou životní situací, nepřihlédl k tomu, že jeho sociální a majetkové poměry jsou takové, že by mu mohly po úhradě nákladů na bydlení zaručit dostatečné zajištění výživy a ostatních základních potřeb. Nevlastní žádný movitý ani nemovitý majetek, nemá žádný peněžní příjem, k zajištění k výživy a ostatních sociálních potřeb je zcela závislý na příspěvku na živobytí, resp. byl závislý do konce roku 2010. Se stravováním mu samozřejmě pomáhají rodiče, taktéž i malou peněžní výpomocí s podmínkou, že jakmile bude mít zajištěno zaměstnání, tuto peněžní výpomoc jim vrátí zpět. Uvedl, že správní orgán I. stupně v odůvodnění rozhodnutí konstatoval, že nedokládal aktivní přístup při hledání zaměstnání, opak je však pravdou, jednoznačně postupuje podle ust. § 12 odst. 2 písm. a) zákona č. 111/2006 Sb., v platném znění, absolvoval již mnoho nabídkových a výběrových řízení, vždy po ukončení řízení však dostal odpověď, že byl vybrán jiný uchazeč.

Neuznal argumentaci odvolacího orgánu, který považoval za irelevantní jeho námitku k tomu, že nebyl oprávněn si zvýšit příjem prodejem vozidel, která byla na něho evidována. Tuto skutečnost v odvolání vysvětlil s tím, že sice vozidla byla na něho evidována, avšak vozidla nebyla jeho osobním majetkem, šlo o majetek jeho rodičů, takže si nemohl zvýši svůj příjem o peněžní částku z prodeje některého vozidla. Koupí vozidla vždy financovali rodiče. Za daného stavu proto navrhl, aby přezkoumávané rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení s tím, že bude uloženo správnímu orgánu I. stupně přiznat žalobci příspěvek na živobytí ve výši 2.020,- Kč měsíčně s doplatkem za období měsíců leden až červenec 2011.

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 30.8.2011 nesouhlasil s žalobními námitkami, odkázal na spisovou dokumentaci správního orgánu I. stupně. Odvolal se na vyjádření rodičů žalobce, kteří uvedli, že jej podporují jak ve stravování, tak v peněžní výpomoci, aby si zajistil veškeré své výdaje. Totéž žalobce sdělil i v odvolání podaném dne 26.5.2011. na základě uvedeného pak žalovaný dospěl k jednoznačnému závěru, že i po úhradě odůvodněných nákladů na bydlení má žalobce dostatečně zajištěnou svou výživu a ostatní základní osobní potřeby a to z důvodu dobrých sociálních poměrů. Veškeré výdaje žalobce, jak sám uvádí, jsou zajišťovány z prostředků rodičů a vzhledem k vyživovací povinnosti rodičů k dětem dle zákona o rodině, lze toto zajištění po žalobci spravedlivě žádat. Finanční pomoc státu nastupuje, až po vyčerpání všech možností zajištění, které jsou ve vlastních silách žadatele o dávku.

Žalobcova výtku vztahující se k výroku odvolacího orgánu, že skutečnosti týkající se aktivního přístupu k hledání zaměstnání nemají vliv na výrok rozhodnutí uvedl, že pro zjištěné dobré sociální poměry nebylo uznáno trvání nároku žalobce na příspěvek na živobytí. Další zjištěné skutečnosti, proto neměly vliv na odnětí dávky a jejich bližší zkoumání by bylo nadbytečné v kontextu s § 51 odst. 3 správního řádu.

Tvrzení žalobce, že faktickými a jedinými vlastníky na žalobce průběžně evidovaných vozidel byli jeho rodiče a z uvedeného důvodu si nemohl zvýšit příjem jejich prodejem a neměl povinnost uvádět tento majetek v Prohlášení o celkových a majetkových poměrech, žalovaný neakceptoval. Jestliže žalobce prohlásil, že vozidla byla majetkem rodičů, kteří nákup vozidel financovali a jemu pouze vozidla svěřili do užívání, vozidla na něho byla pouze evidována, pak z tohoto prohlášení je zřejmé, že měl proto povinnost jejich vlastnictví uvést správnímu orgánu při řízení o dávce pomoci v hmotné nouzi.

V návaznosti na § 11 odst. 2 písm. c) zákona č. 111/2006 Sb. v platném znění správní orgán je oprávněn posuzovat také využívání jiného než vlastního majetku, které umožňují osoby blízké, tedy např. využívání bytu, který patří rodičům odvolatele.

Vzhledem k výše uvedenému žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Žalobce v návaznosti na doručené písemné vyjádření žalovaného v replice ze dne 3.10.2011 uvedl, že bydlí sám v bytě, který je osobním vlastnictvím jeho rodičů, kteří bydlí v jiné obci, tzn., že nesdílí s nimi společnou domácnost. Rodiče mu s výživou a zajištěním ostatních osobních potřeb pomáhají z jejich dobré vůle. Měl výhrady k argumentaci žalovaného, co se týká vyživovací povinnosti rodičů k dětem, neboť tato povinnost by samozřejmě mohla následovat až poté, kdy osoba nemá dostatečně zajištěnou svoji výživu, tedy tato povinnost by mohla následovat až poté, kdy by mu k výživě nepostačovaly příslušné sociální dávky. Pokud by měla nejdříve nastupovat vyživovací povinnost ze strany rodičů vůči dětem, pak by zákon o pomoci v hmotné nouzi zcela ztrácel smysl.

Taktéž nesouhlasil i s argumentací žalovaného, že mohl disponovat s motorovými vozidly jako jejich vlastník, a že měl povinnost jejich vlastnictví uvést. Vozidla byla sice na něho evidována, avšak nebyla jeho osobním majetkem, vždy se jednalo o majetek jeho rodičů, tudíž si nemohl zvýšit svůj příjem o peněžní částku z prodeje některého vozidla, nemohl s motorovými vozidly volně nakládat. Vozidla byla na něho evidována pouze z toho důvodu, že rodiče nehodlali být zatěžováni a obtěžováni případným řešením dopravních přestupků, kterých by se mohl dopustit, tudíž nechtěli mít žádné vozidlo v evidenci motorových vozidel na sebe evidováno. Tito také potvrdili, že byli faktickými a jedinými vlastníky průběžně evidovaných vozidel na jeho osobu, když vždy financovali zakoupení vozidla ze svých peněžních prostředků. Z § 11 odst. 2 písm. c) zákona č. 111/2006 Sb., v platném znění vyplývá, že osoba má možnost zvýšit si příjem prodeje majetku, jde však jednoznačně o majetek této osoby. Evidovaná vozidla nebyla však jeho osobním majetkem, vždy se jednalo o majetek jeho rodičů. V plném rozsahu nadále trval na podané žalobě.

Ze správního spisu soud zjistil, že žádost o příspěvek na živobytí podal žalobce poprvé dne 8.12.2008. Oznámením ze dne 7.1.2009 mu byla přiznána uvedená dávka ve výši 1.540,- Kč měsíčně od prosince 2008. Oznámením ze dne 11.2.2009 byla dávka zvýšená na výši 2.223,- Kč měsíčně ode dne 1.2.2009, oznámením ze dne 13.3.2009, dávka byla zvýšena na výši 2.450,- Kč měsíčně ode dne 1.3.2009, oznámením ze dne 15.4.2009 byla zvýšena na výši 2.905,- Kč ode dne 1.4.2009. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 15.7.2009 č.j. 25734/2009/ZLI byla dávka snížena z částky 2.905,- Kč na částku 2.020,- Kč měsíčně ode dne 1.7.2009. Z důvodu pobírání příspěvku déle než 6 kalendářních měsíců a nevykonávání dobrovolnické, či veřejné služby v rozsahu alespoň 20-ti hodin na částku existenčního minima, tj. 2.020,- Kč. V roce 2010 bylo provedeno celkem 5x sociální šetření sice dne 11.3., 22.4., 8.6., 7.9. a 16.9.2010, žalobce nikdy nebyl na adrese svého bydliště zastižen. Další sociální šetření bylo provedeno dne 24.9.2010, na základě předchozí telefonické domluvy se jmenovaným. Bylo zjištěno, že žije sám v bytě 3+1, byt je v osobním vlastnictví jeho rodičů, kteří bydlí v rodinném domě v L. Rodiče uzavřeli se žalobcem nájemní smlouvu, podle které jim platí nájem ve výši 2.000,-Kč a inkaso. Je vedený na úřadu práce, podporu nepobírá. Žalobce nikde nepracuje, práci nemůže sehnat. Na byt a další potřeby mu přispívají rodiče. Nevlastní žádný movitý majetek, nemá žádný příjem ani úspory. Doma se příliš nezdržuje, jezdí za kamarádem do Vsetína, který vlastní autobazar.

Z čestného Prohlášení rodičů žalobce Bc. J. T. a M. T. ze dne 6.1.2011 bylo zjištěno, že bydlí v rodinném domě v L., jedná se o přízemní domek 3+1. Trvalé bydliště mají stále hlášeno na adrese Jedná se o byt 3+1 v jejich osobním vlastnictví, kde ode dne 15.8.2007 nebydlí, nezdržují se v něm, v bytě bydlí žalobce, jejich syn, byt užívá na základě nájemní smlouvy uzavřené mezi nimi jako pronajímateli a žalobcem jako nájemcem. Na základě smlouvy jim žalobce hradí veškeré náklady spojené s užíváním bytu, sám platí měsíční zálohy spojené s užíváním bytu tj. inkaso.

Dne 14.11.2011 oznámil správní orgán I. stupně zahájení z moci úřední správního řízení ve věci odejmutí příspěvku na živobytí. Žalobce podal dne 21.1.2011 námitky, v nichž uvedl, že rodiče mu poskytují jen občas nějaké potraviny, a to jednou až dvakrát týdně oběd, jiným žádným způsobem se u nich nestravuje. Otec mu občas koupí benzín do auta, což se může pohybovat v řádu 100,- Kč za měsíc.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 26.1.2011 č.j. 4003/2011/ZLI byla žalobci odejmuta ode dne 1.1.2011 dávka – příspěvek na živobytí s odůvodněním, že porovnáním příjmů, což je příspěvek na živobytí ve výši 2.020,- Kč, příspěvek na bydlení ve výši 3.660,- Kč, celkem tedy 5.680,- Kč s žalobcovými výdaji, které činí nájem rodičům ve výši 2.000,- Kč, další náklady na bydlení ve výši 4.634,- Kč, T-mobile měsíčně cca 664,- Kč – 1.300,- Kč, celkem tedy 7.000,- Kč bylo prokázáno, že výdaje jsou téměř o 2.000,- Kč vyšší, než jeho příjmy. Z uvedených skutečností, sociálních šetření a svědecké výpovědi otce žalobce správní orgán dospěl k závěru, že celkové sociální a majetkové poměry jsou takové, že i po úhradě odůvodněných nákladů na bydlení má zajištěnu výživu a ostatní základní osobní potřeby, tudíž není osobou v hmotné nouzi dle § 3 odst. 4 zákona č. 111/2006 Sb., v platném znění. Žalobce podal odvolání, rozhodnutím žalovaného ze dne 30.3.2011 č.j. KUZL 13423/2011, sp. zn. KUSP 13423/2011 SOC-DSP-Fi bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena k novému projednání se závazným právním názorem a sice, že v novém řízení prvoinstanční orgán doplní řízení tak, že vyzve v souladu s § 49 odst. 5 citovaného zákona odvolatele, aby doložil z jakých příjmů jsou kryty jeho výdaje převyšující doložené příjmy a prokázal, zda je či není možné využít majetek, který užívá, ke zvýšení jeho příjmů. Takto získané informace následně vyhodnotí a znovu ve věci rozhodne.

Ve spise je založeno vyjádření rodičů žalobce ze dne 19.4.2011 prokazující, že žalobce bydlí stále v bytě, který je v jejich osobním vlastnictví společně s vybavením bytu. Syn užívá starší osobní automobil Renault, na jehož zakoupení mu poskytli peněžní prostředky, vozidlo je tudíž v jejich vlastnictví. Provoz vozidla financují, neboť syn za nimi jezdí z důvodu zajištění stravy. Mimo stravování mu vypomáhají i potřebnou peněžní výpomocí tak, aby mohl pokrýt výdaje potřebné k žití.

Správní orgán I. stupně si vyžádal výčet dat z registru silničních vozidel žalobce a zjistil, že v době pobírání dávek pomoci v hmotné nouzi měl na sebe registrována motorová vozidla Renault Laguna 2,0 v době od 22.9.2005 do 30.3.2010, Renault Megane 1,9 D Scenic v době od 9.3.2009 do 2.7.2009, Aprilia Leonardo 150 v době od 9.6.2009 do 3.7.2009, Ford Focus 1,8 D v době od 8.2.2010 do 19.2.2010, VW Polo 1,9 D v době od 10.5.2010 do 10.5.2010 a Renault Megane 1,9 DCI od 13.7.2010 do dne vydání dalšího rozhodnutí správního orgánu tj. do dne 10.5.2011. V prohlášení o celkových sociálních a majetkových poměrech a potvrzení příjemce dávky pomoci v hmotné nouzi neuváděl vlastnictví žádného movitého či nemovitého majetku ani žádné změny v údajích rozhodných pro nárok na dávku, jeho výši nebo výplatu.

Ve spise je dále evidována odpověď žalobce na výzvu ze dne 12.4.2011, a to dopis ze dne 19.4.2011, ve kterém se vyjádřil ke svým příjmům po odejmutí příspěvku na živobytí. Uvedl, že je odkázán hlavně na pomoc a podporu rodičů, kteří mu zajišťují stravování, peněžitě mu vypomáhají tak, aby zajistil veškeré jeho výdaje. Uvedl dále, že veškerý majetek, který užívá je vlastnictvím jeho rodičů a to veškeré vybavení bytu, který užívá, dále více jak 10 let starý automobil, který je sice zaevidován na jeho osobu, ovšem automobil zakoupili jeho rodiče. Neustále projevuje zájem a iniciativu zvýšit si příjem vlastní prací, zajímá se o nabídky pracovních příležitostí, vždy však po ukončení řízení dostane odpověď, že byl vybrán jiný uchazeč. Z protokolu o ústním jednání ze dne 4.5.2011, kdy byl vyslechnut žalobce za účelem podání vysvětlení ve věci rozporu mezi jeho příjmy činícími 5.680,- Kč a výdaji na úhradu bydlení ve výši 6.600,- Kč, uvedl, že uvedená vozidla byla majetkem jeho rodičů, kteří nákup vozidel financovali, jemu vozidla svěřili pouze do užívání, tato byla na něho evidována, např. z důvodů vyřizování případných dopravních přestupků.

Dne 10.5.2011 vydal Magistrát města Brna, odbor sociálních věcí rozhodnutí č.j. 23512/2011/ZLI, jímž žalobci odejmul ode dne 1.1.2011 dávku – příspěvek na živobytí s odůvodněním, že porovnáním příjmů, tj. příspěvku na živobytí ve výši 2.020,- Kč, příspěvku na bydlení ve výši 3.360,- Kč, celkem tedy 5.680,- Kč s výdaji, tj. nájem rodičům ve výši 2.000,- Kč, další náklady na bydlení ve výši 4.634,- Kč, T-mobile měsíčně cca 664,- až 1.300,- Kč, celkem tedy v průměru více než 7.000,- Kč měsíčně, v čemž nejsou započítány výdaje za stravu, hygienu, popřípadě oblečení a obutí, výdaje na úhradu pohonných hmot a zákonného ručení, bylo zřejmo, že měsíční výdaje jsou výrazně vyšší než příjmy, tudíž rozpor je zcela evidentní. Správní orgán v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že neuvěřil žalobcovu tvrzení, že registrovaná vozidla byla vlastnictvím jeho rodičů, v registru evidence motorových vozidel je uvedeno např. automobil zn. Renault Megane 1,9 DCI, Scénic, jenž je registrováno na žalobce od 13. 7. 2010, a to na základě kupní smlouvy. Taktéž tomu bylo i u automobilu stejné značky, který byl na něho evidován od 9. 3. 2009 do 2. 7. 2009. Správní orgán prvního stupně rovněž nepřesvědčil ani žalobcovo vysvětlení o tom, že vše co je „navíc“, hradí jeho rodiče. Z těchto důvodů nebyl proto považován za osobu v hmotné nouzi dle § 3 odst. 4 zákona č. 111/2006 Sb. v platném znění.

Žalobce podal dne 27.5.2011 odvolání, rozhodnutím žalovaného ze dne 20.6.2011 č.j. KUZL 40028/2011, sp. zn. KUSP 40028/2011 SOC-DSP-Fi bylo odvolání zamítnuto a napadené rozhodnutí potvrzeno. Uvedené rozhodnutí je předmětem přezkumného soudního řízení.

Při posouzení věci vycházel Krajský soud v Brně z následující skutečností, úvah a právních závěrů:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobami oprávněnými (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího vydání, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, odst. 2 s.ř.s.).

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s.

Správní orgán prvního stupně vydal dne 10.5.2011 výše označené rozhodnutí, jímž odejmul žalobci dávku příspěvku na živobytí, a to proto, že žalobce není osobou v hmotné nouzi s ohledem na ust. § 3 odst. 4 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Příspěvek na živobytí je dávkou, u níž se hodnotí, zda žadatel prokazatelně projevuje dostatečnou snahu zvýšit si příjem vlastním přičiněním a zda si může zvýšit příjem uplatněním nároků a pohledávek. Vzhledem k tomu, že správní orgán prvního stupně neobdržel od žalobce žádný doklad o tom, že by byl pracovně aktivní, posoudil ho v souladu s výše zmíněným ust. § 3 odst. 4 zákona o pomoci v hmotné nouzi jako osobu, která v hmotné nouzi není, neboť jeho celkové sociální a majetkové poměry jsou takové, že mu mohou i po úhradě odůvodněných nákladů na bydlení zaručit dostatečné zajištění jeho výživy a ostatních základních osobních potřeb a toto zajištění lze na něm spravedlivě žádat.

S uvedenou argumentací Krajský soud v Brně vyslovil nesouhlas, neboť skutkový stav, který vzal správní orgán za základ svého rozhodnutí, nedává doposud dostatečný podklad pro závěr, že se nejedná o osobu, která není v hmotné nouzi.

Zákon o pomoci v hmotné nouzi (zákon č. 111/2006 Sb.) jednak definuje, co rozumí hmotnou nouzí ve smyslu čl. 30 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (§ 2 odst. 2 až 6 pozitivním výčtem, § 3 negativním výčtem), jednak ve skutečnosti provádí to, co ust. čl. 30 odst. 2 Listiny základních práv a svobod nazývá pomocí, která je nezbytná pro zajištění základních životních podmínek. Teprve tento zákon stanoví obsah a podmínky této pomoci, konkrétně stanoví druhy dávek (§ 4) a konstruuje podmínky jejich nároku a výše, přičemž na zákon o životním a existenčním minimu v těchto konstrukcích pouze odkazuje. Je třeba zdůraznit, že podmínky poskytování pomoci ve smyslu čl. 30 odst. 2 Listiny základních práv a svobod vymezuje zákon o pomoci v hmotné nouzi. V první řadě, jak již bylo naznačeno, vymezuje okruh dávek, jimiž má veřejná moc na situaci hmotné nouze fyzických osob reagovat (§ 4 citovaného zákona). Vymezuje přitom taxativně tři druhy dávek (příspěvek na živobytí, doplatek na bydlení a mimořádná okamžitá pomoc), vedle toho také pak stanoví procesní postup, jímž je třeba o dávkách rozhodovat, zejména stanoví povinnost žádat o dávku prostřednictvím formulářových návrhů (§ 69 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi). Z tiskopisu založeného ve správním spise je zřejmo, že žalobce podal žádost o příspěvek na živobytí dne 8. 12. 2008. Výslovně tedy žádal o peněžitou dávku, přičemž neuváděl vlastnictví žádného majetku.

Ve vyjádření ze dne 19.4.2011 uvedl, že *„rodiče mu poskytnou jen občas nějaké potraviny, a to jednou až dvakrát týdně, kdy k nim zajede na oběd, jinak žádným způsobem se u rodičů nestravuje. Otec mu jen občas koupí benzín do auta, což se může pohybovat v řádu 100,- Kč za měsíc.“* V protokolu o ústním jednání ze dne 4.5.2011 uvedl k údajům o vlastnictví automobilů zjištěných z registru oddělení evidence motorových vozidel, že *„uvedená vozidla byla majetkem jeho rodičů, kteří nákup vozidel financovali, jemu pouze vozidla byla svěřena do užívání a vozidla byla na něho pouze evidována, např. kvůli vyřizování případných dopravních přestupků. Proto vlastnictví motorových vozidel neuváděl do protokolu o sociálním šetření.“*

Naproti tomu, v protokolu o ústním jednání ze dne 13.12.2010 otec žalobce Bc. J. T. uvedl, *„že žalobce, jejich syna živí, stravují jej, občas mu koupí benzín do auta, který má půjčený.“* V písemných námitkách otce žalobce Bc. J. T. ze dne 19.1.2011 je konkrétně uvedeno *„že občas žalobci poskytují nějaké potraviny, a to jednou až dvakrát týdně oběd, jinak žádným způsobem se u nich neživí.“* V rozporu se záznamem ze dne 13. 12. 2010, tudíž se nemělo jednat o stravování celodenní se snídaněmi, obědy, večeřemi, apod., do

jezdí syn nanejvýš 2x týdně na oběd. Občas mu koupí benzín do automobilu, tato položka činí nějakých 100,- Kč za měsíc. V písemném vyjádření ke zdroji příjmů a zajištění živobytí žalobce uvedli jeho rodiče Bc: J. T. a M. T. v podání ze dne 19.4.2011, že „syn bydlí v bytě, který je v jejich osobním vlastnictví, veškeré vybavení bytu je rovněž v jejich osobním vlastnictví. Syn užívá značně starší osobní automobil Renault, na jehož zakoupení použili jejich vlastní peněžní prostředky, tudíž je v jejich vlastnictví. Provoz vozidla mu financují, jelikož se musí u nich stravovat v důsledku tíživé životní situace a musí k nim jezdit. Pomáhají mu se stravováním, rovněž mu vypomáhají potřebnou peněžní výpomocí tak, aby mohl pokrýt výdaje potřebné k žití.“

Na základě provedené lustrace v registru silničních vozidel ve Zlíně bylo zjištěno, že na žalobce je registrováno vozidlo Renault Megane 1,9 DCI. Dle tiskové sestavy dříve registrovaných vozidel pak bylo zjištěno, že žalobce měl na sebe registrovaná motorová vozidla Renault Laguna 2.0 v době od 22.9.2005 do 30.3.2010, Renault Megane 1.9 Scenic v době od 9.3.2009 do 2.7.2009, Aprilia Leonardo 150 v době od 9.6.2009 do 3.7.2009, Ford Focus 1.8 D v době od 8.2.2010 do 19.2.2010, VW Polo 1.9 D v době od 10.5.2010 do 10.5.2010. Vozidlo Renault Megane 1.9 DCI Scenic evidované od 13.7.2010 nabyl žalobce na základě kupní smlouvy.

Jak vyplývá z rozhodnutí žalovaného ze dne 30. března 2011 č.j. KUZL 13423/2011, sp. zn. KUSP 13423/2011 SOC-DSP-Fi rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 26.1.2011 č.j. 4003/2011/ZLI bylo zrušeno a věc vrácena k novému projednání z důvodů doplnění řízení tak, že žalobce je povinen doložit z jakých příjmů jsou kryty jeho výdaje převyšující doložené příjmy a je povinen prokázat, zda je či není možné využít majetek, který užívá ke zvýšení jeho příjmů. Informace doložené žalobcem následně poté správní orgán prvního stupně byl povinen vyhodnotit a znovu ve věci rozhodnout.

K tomu Krajský soud v Brně uvádí, že provádění důkazů je úkolem správních orgánů. Správní orgán je povinen přesně a úplně zjistit skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit podklady pro vydání rozhodnutí. Volba, množství a druh prováděných důkazů je věcí správního uvážení. Stejnou zásadou je ovládáno i následné hodnocení provedených důkazních prostředků. Pokud je právní názor správního orgánu dovozován z nepřímých důkazů, musí tyto důkazy tvořit ucelený, logický, provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Logická a ničím nenarušovaná soustava vzájemně se doplňujících nepřímých důkazů musí spolehlivě prokazovat všechny okolnosti, na základě kterých pak je učiněn právní názor. Nad vši rozumnou pochybnost je třeba stavět najisto, že nejsou dány důvody k vyhovění požadavku žalobce (viz srovnej rozsudek NSS ze dne 3.5.2007 č.j. 8 As 10/2006-48, www.nssoud.cz). Jinými slovy nepřímé důkazy (prohlášení rodičů žalobce, výpovědi a písemná podání žalobce) musí spolu v posuzované věci obsahově plně korespondovat, učiněný závěr správních orgánů, že žalobce není osobou v hmotné nouzi, musí být podložen spolehlivě zjištěnými skutečnostmi. Tak tomu však v daném případě nebylo, soud shledal v procesu hodnocení důkazů správními orgány pochybení.

V této souvislosti dále soud poukazuje na § 68 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. v platném znění, správní řád, dle kterého „rozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků.“ Podle § 68 odst. 3 citovaného zákona „v odůvodnění se uvedou důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a z jejich vyjádření k podkladům rozhodnutí.“ Tzn., že

správní orgán je povinen uvést do odůvodnění všechny skutečnosti představující důkazy, které byly podkladem rozhodnutí. V rámci odůvodnění se musí nejen vypořádat s provedeným dokazováním, ale i podrobně odůvodnit přezkoumatelným způsobem jakými úvahami byl veden při použití správního uvážení a to jak při vlastním dokazování, tak i při výkladu právních pojmů. Řádné odůvodnění správního rozhodnutí je pak vodítkem pro účastníky při formulování opravných prostředků. Z tohoto důvodu musí být v maximální možné míře vyčerpávající a přesvědčivé. Odůvodnění proto musí být individuální a konkretizované pro danou věc. Neúplné, nekonkrétní, nepřezkoumatelné a nedostatečné odůvodnění má za následek nezákonnost celého správního rozhodnutí. K této vadě rozhodnutí jak správní orgán rozhodující o opravném prostředku, tak i soud přihlíží z úřední povinnosti.

V daném případě rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které žalovaný potvrdil, trpí vážnými nedostatky – nedostatečné a kusé odůvodnění v obecné rovině nebylo koncipováno dle citovaných aspektů a nebyl důsledně respektován právní názor žalovaného ve vyjádření v rozhodnutí ze dne 30.3.2011. Z řízení před správním orgánem, ze soustředěných důkazů plynou rozpory a neúplnosti, které brání potřebnému zjištění skutečného stavu věci. Soudu nepřísluší, aby v rozhodování o věci nahradil správní orgán, provedl sám vlastní hodnocení a učinil závěr, zda předmětné jednání naplnilo či nenaplnilo neurčitý právní pojem, neboť by tak nepřipustným způsobem zasáhl do činnosti správních orgánů (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 6.5.2010, č.j. 1 A 48/2010-146).

Z provedených důkazů přímých i nepřímých shora citovaných nevyplývá soulad ve výpovědi žalobce a jeho rodičů, pokud se týká časové frekvence i výdajů se stravováním, rovněž nebyla přesně vymezena i finanční výpomoc rodičů žalobci, tato byla specifikována toliko neurčitě. Pokud se týká majetkových poměrů i v této části zjištěné skutečnosti nebyly dostatečně průkazné, vyhodnocení získaných informací bylo nedostatečné, neodpovídající hlediskům § 15 odst. 1 zákona č. 111/2006 Sb. V době pobírání dávek pomoci v hmotné nouzi bylo na žalobce registrováno celkem šest motorových vozidel, přičemž rodiče Bc. J. T. a M. T. v písemném vyjádření ze dne 19.4.2011 uvedli, že žalobce užívá značně starší osobní automobil Renault, na jehož zakoupení použili jejich vlastní peněžní prostředky, tudíž je v jejich vlastnictví, přičemž z přehledu registrovaných vozidel je zřejmo, že žalobce byl evidován pro osobní automobil zn. Renault Megane 1,9 Scenic v době od 9.3.2009 do 2.7.2009 a v době od 22.9.2005 do 30.3.2010 se jednalo o Renault Laguna 2.0 s tím, že od 13.7.2010 na základě kupní smlouvy uzavřené se žalobcem je evidováno vozidlo Renault Megane 1.9 DCI. Jestliže správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí ze dne 10.5.2011 uvedl, že „*neuvěřil*“ tvrzení žalobce týkající se majetkových poměrů, pak nevěrohodnost argumentace žalobce měl důsledněji vyhodnotit a přesvědčivě je zdůvodnit. Stejně tak se jeví soudu nepřesvědčivé konstatování správního orgánu prvního stupně, že „*žalobcovy měsíční příjmy byly v době pobírání příspěvku na živobytí vždy podstatně nižší než jeho výdaje. Jeho vysvětlení o tom, že vše, co je navíc, hradí jeho rodiče, správní orgán neuspokojilo.*“ Učiněný závěr nelze stavět na hypotetických úvahách, nýbrž správní orgán se musí vypořádat a přesvědčivě zdůvodnit, proč žalobcova vysvětlení v tomto bodě je neuspokojilo a teprve následně poté důsledně a jasně vysvětlit, z jakého důvodu nebylo možno žalobce považovat za osobu v hmotné nouzi podle § 3 odst. 4 zákona o pomoci v hmotné nouzi.

Z výše uvedených důvodů soud proto napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení, vady spočívaly v nedostatku důvodů k rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.).

Zruší-li soud rozhodnutí, vysloví současně, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému (§ 78 odst. 4 s.ř.s.).

V dalším postupu žalovaný je vázán právním názorem Krajského soudu v Brně v rozsahu výše vymezeném (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Žalobce ve věci samé byl úspěšný, náklady řízení však neúčtoval, žalovanému náhrada nákladů řízení nepřísluší, soud proto rozhodl tak, že žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s.ř.s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 9. února 2012

JUDr. Eva Lukotková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová